

Iskolai idényre intézeti fehérművek és harisnyák Pollák Testvéreknél minden minőségben legolcsóbban

kell a magyar gazdasági életet lehetővé tevő mobil tőkéért házalnunk. Mi hisszük, hogy a vidéki tőkés közönség méltányolni fogja a vidéki takarékpénztárak azon állásfoglalását, hogy a betétek után fél százalékkal magasabb kamatot fizetnek, mint a budapesti bankok. Ha ezen magasabb kamattételnek az lesz az eredménye, hogy jelentős vidéki tőkék kerülnek a vidéki takarékpénztárakhoz, hogy ennek elsősorban a vidéki adós közönség fogja hasznát látni, mert

a vidéki intézetek olcsóbban tudnak hitelezni és jobban tudnak minden vidéki vállalkozást pénzzel ellátni.

A vidéki takarékpénztár kizárólag a vidéké. Ennek vidékiek a részvényesei, betéti, adósai — s ezek tulajdonképpen egy nagy családot alkotnak. A vidéki takarékpénztárnál elhelyezett pénzek kizárólag a vidéki gazdasági életet szolgálják s a vidéki pénzintézetek a vidék fejlődéséért, a vidéki családok boldogulásáért, szóval a vidék népéért dolgoznak.

Igaz, hogy a Nemzeti banki hitel 4 százalékos — azonban a legtöbb vidéki takarékpénztárnál dolgozó tőkének csak igen elenyésző kis része 4 százalékos Nemzeti banki pénz. A Nemzeti Bank ugyanis korlátozott hitelkereteket állapít meg s az erős pozíciója vidéki pénzintézetek különösen nehez viszonyok között még ezen hitelkereteket sem használhatják ki, mert sok mindennel számolva, a Nemzeti Bankot, mint mindenkor megbízható hitelforrást, — vas tartálékként — tartják. A vidéki pénzintézetek s az egész magyar vidéki társadalom legnagyobb érdeke az lenne, ha a vidéki pénzintézet s a fővárosi intézetek közötti üzleti viszonylatban megszabott kamattételek alapos revízió alá vétetnének.

A vidéki adós pénzintézet ma a 4 százalékos bankkamattal idején a hitelező budapesti banknak a valamikor bőségesen kínált visszeszámitolási hitelért 4,7 százalékos—5,2 százalékos kamatot fizet, 0,7 százalékos—1,2 százalékos haszonkulcs a visszeszámitolási üzletben a bankzárlat előtt nem volt, legalább az elsőrendű vidéki intézetek ilyen haszonkulcsot nem voltak kénytelenek fizetni. Ha a fenti kamattételekhez hozzászámítjuk a postaköltségeket, a lebonyolítással járó kamatvesztéseket, az adókat, az üzleti rezsiket, akkor megállapíthatjuk, hogy ez a pénz közel 7 százalékos kerül. Hogyan lehet ilyen pénzből úgy hitelezni, hogy a kockázatot vállaló s a vidéki adminisztrációt végző intézet, valamint az adós ezzel a mai világban még hasznát is tudjon magának szerezni. Pedig

minden hitelnyújtás és igénybevétele csak akkor helyes és reális, ha az adós azzal többfelhasználót produkál.

A magyar vidéki hitelszervezet kb. 1200 millió pengő összegű idegen vagyont kezel. Ebből a részvényesek pénze 127 millió pengő, a betétesek pénze 343 millió pengő, a visszeszámitolási hitelezők pénze — a Nemzeti Bankot és a Pénzközpontot is beleszámitva — 709 millió pengő, egyéb pénzek 30 millió pengő. Ezen hatalmas pénzügyi nyújtás legnagyobb része, vagyis 1110 millió pengő váltó és egyéb kölcsönökben van a vidéken elhelyezve. Ezen számadatokból kétségtelen tehát, hogy a vidéki gazdasági élet jó, vagy rossz sorsa részben azon fordul meg, hogy a vidéki hitelintézetek mint adósok mit fizetnek a budapesti bankoknak a visszeszámitolási kamat címén és mit szednek adósaiktól. Ez a „nervus rerum”. Baráti-lag néhányszor tárgyaltam már budapesti nagy intézetek vezetőivel, hogy tegyék megfontolás tárgyává a visszeszámitolási kamattételeket, mert a mai 4,7—5,2 százalékos kamatok a mai rossz helyzetben fenn nem tarthatók. Véleményem szerint

az egész magyar adós társadalom érdekében a fővárosi intézeteknek új elhatározásokra kell jutni.

Érdekes pénzügyi jelenség — fejezte be Kozma Ferenc — a magyar pengő nagy szilárdsága és árának emelkedése a külföldön, ami igen öröndetes s a takarékos, tőkés közönségre megnyugtatólag hathat. Azoknak lett igazuk, akik bíztak a pengőben, mert ezek nemcsak megtartották, hanem lényegesen szaporították az idők közti kamatokkal vagyonaikat. Örömteljes az is, hogy nálunk a hitelélet kezd megindulni. A hitelélet teljes kifejlődéséhez azonban kell, hogy visszatérjen a régi értelemben vett komoly becsület és tisztesség, az adott szó szentsége, a vállalt obligó kor-

rekt teljesítése, a kötött megállapodások kötelező ereje s az igazságos jogsegély. Komoly meggyőződés az, hogy a magyar vidéki pénzintézetek nagy feladat vár, az ország gazdasági újjászervezése terén. A vidéki takarékpénztárak ezt a feladatot a Magyar Nemzeti Bank és a Pénzügyi Központ vezetése mellett boldogan vállalják.

Dr. Tonelli Sándor,

a szegedi kereskedelmi és iparkamara főtitkára a következő nyilatkozatot tette:

A kamattáblaszállítást a gazdasági élet csakis örömmel üdvözölheti, mert az elmúlt esztendő folyamán a hitel viszonylagos drágasága volt az egyik akadálya a piac megélénkülésének. A kamattáblaszállítással kapcsolatban a népszövegségi pénzügyi főbiztosnak az a megállapítása, hogy a pengő megszilárdulásának jeleit tapasztalja, kétségtelenül kedvezően ítélendő meg az ország szempontjából. Magától értetődőleg, a kamattáblaszállítás önmagában a gazdasági élet megélénküléséhez még nem elegendő, mert a hitelezésnek nemcsak az az előfeltétele, hogy valaki az olcsó kamat miatt igénybe akarja venni a hitelt, hanem az is, hogy a hitelt nyújtónak legyen bizalma és vállalkozzék pénzének ily módon való elhelyezésére.

Hogy a vidéki intézetek magasabb betéti kamatot fizetnek, mint a fővárosiak, azt természetes jelenségnek tartom. Ez védekezés a vidék részéről, nehogy a rendelkezésre álló pénzkészleteket teljes egészében a főváros szívja fel.

Véries Miksa,

a szegedi kereskedelmi és iparkamara elnöke a következőket mondotta:

A tőkeerős és jónévű szegedi intézetek mindenkor igyekeztek a tőkeelhelyezést kereső közönség és az intézetek között fennálló érdekközösség megszilárdítására. Ezt annál is inkább megtehették és megteszik, mert, amint azt a példák is igazolják, a helyi közönség minden tekintetben megbizik a helyi intézetek üzleti gesztioiban és ezért mindenkor bizalommal keresik fel ezeket az intézeteket, amelyek a súlyos és nehéz viszonyok között is mindenkor együtt éltek és éreztek városunkkal. Ezek az intézetek jól tudják, hogy csak arra az erőre támaszkodhatnak, amelyet a város gazdasági élete nyújthat számukra. Ennélfogva természetesnek találom, hogy a helyi intézetek a vidéki közönségnek többet nyújtanak, mert életlehetőségük kizárólag a vidéki, illetve a helyi közönséggel van egybekötve.

„LADY” illatszertár és hölgyfodrászszalon szombaton, aug. 14-én **m e g n y i l i k** **Széchenyi-tér 2. sz. alatt.** (Főposta mellett.) Legmodernebb kényelemmel berendezett hölgyfodrászszalon. Bel- és külföldi illatszerek, kozmetikai cikkek. **Olcsó árak.** Szíves pártfogást kér **Klein Lilly és Horváth Ilus**

Frank Dezső török basa nemzetgyalázási ügye a bíróság előtt

A szerencsétlen ember — aki meg akart tűrödni a Széchenyi-téren — sapkában, rendőrcsákóban és keménykalapban állott a törvényszék elé

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi törvényszék Vadai-tanácsa szerdára tűzte ki Frank Dezső szegedi asztalossegéd nemzetgyalázási ügyének tárgyalását. Frank ismert alakja a szegedi uccáknak, nemrég azzal keltett feltűnést, hogy a Széchenyi-téren levetkőzött és az „Aldáshozó Tisza” szobra alatt meg akart tűrödni s szándékában csak a rendőr akadályozta meg. A főtárgyaláson nem jelent meg, mire a rendőrségre telefonáltatták az elnök, hogy nyomban kerítsék elő a vádlottat. Egy rendőr nem sokára meg is találta — a népkonyhán és előállította.

A főtárgyalás derűs hangulatban folyt le. Frank Dezső három fejedővel jelent meg; egy sapkát és egy levitézett rendőrcsákót a kezében tartott, egy keménykalap felsőrészét pedig a fején, mint valami fezt. Így ebben a feztben állott a bíróság elé és mereven szalutált az elnöknek, aki azonban levétette vele a sapkát. Botja is volt a vádlottnak, azonban a botot semmi szín alatt nem volt hajlandó kiadni a kezéből, mert mint mondotta, az muzeális értékkel bír...

Személyi adatai felvételkor elmondotta, hogy foglalkozása asztalossegéd, de már tíz esztendő óta nem dolgozik, abból él, amit itt-ott kap. Az volt ellene a vád, hogy a tavasszal az országzászló előtt tiszteletlenül viselkedett. A dolgot észrevette a szemközti elemi iskola ablakából az iskola igazgatója, rákiáltott, Frank gorombán visszakiáltott az igazgatónak. Nagy tömeg verődött össze, véletlenül aramant Gyólay László detektív, aki Frankot előállította.

Az elnök megmagyarázta a vádlottnak, hogy

mivel van vádolva, majd megkérdezte, hogy bünyösnek érzi-e magát. Frank azt felelte, hogy nem, mire az elnök részletesen megmagyarázta az országzászló jelentőségét.

Hát bünyösnek érzi-e magát most már? — kérdezte az elnök.

Hát ha ez így van — felelte a vádlott —, akkor büntessenek meg.

A bíróság ezután tanukat hallgatott ki, majd visszavonult határozathozatalra. Ugy határozott a bíróság, hogy elrendeli a vádlott elmeállapotának megfigyelését.

Megértette ugy-e, hogy miről van szó? — fordult az elnök a vádlotthoz.

Megértettem kérem.

Orvosok fogják magát megvizsgálni, remélhetőleg nem fél tőle.

Frank Dezső nem félt az orvosoktól, de nagyon haragudhat rájuk, mert keményen kifakadt ellenük.

Vizsgáltak már engemet többször is kérem — mondotta. Feltettek egy nagy mérleget, a mérleg billent ide is, oda is és mindig csak 55 kilót mutatott. Az orvosok kivesszik az emberek szívét...

Amikor vége lett a tárgyalásnak, az elnök megkérdezte Frankot, hogy miért viseli a karima nélküli keménykalapot.

Mert én török basa vagyok — vágta rá büszkén az asztalossegéd.

Csak az a török basa — oktatta az elnök —, akinek nagy a hasa...

En pedig mégis török basa vagyok — macskasodott Frank. Ki is megyek az abaszin frontra...